

Thời sự
Chủ đề: Xuân Đấu tranh
Tác giả: Nguyễn Quốc Đống, K. 13/TVBQGVN

Lá Thư Xuân 2019

Người Việt ty nạn cộng sản tại hải ngoại chuẩn bị đón thêm một cái Tết tại quê hương thứ hai, mùa xuân thứ 44 của cuộc đời lưu vong. Bất chấp lời mời gọi của nhà cầm quyền cộng sản “về quê ăn Tết, đón tổ tiên cùng thân nhân họ hàng, tại nơi chôn nhau cắt rốn...” bất chấp việc có những người “ty nạn” hay quên, hàng năm vẫn lũ lượt kéo nhau về Việt Nam đón Xuân, ăn Tết; nhiều người ty nạn vẫn không về Việt Nam ăn Tết, dù “Tết và quê hương” là hình ảnh gắn liền với một phần lớn cuộc đời họ.

Những người ty nạn này phải bỏ nước ra đi, vì họ không thể sống dưới một chế độ độc tài không coi trọng nhân quyền và dân quyền. Họ chọn tự do, và một cuộc sống có phẩm giá. Cái giá họ đã phải trả không nhỏ: mất tuổi xuân trong lao tù cộng sản, mất tài sản, mất người thân trong những chuyến vượt biên, vượt biển hải hùng đầy máu và nước mắt. Họ ra đi vì quê hương không chấp nhận họ, gây tai họa cho họ, khiến họ gặp “nạn”, vậy làm sao họ có thể trở về khi quê hương vẫn không có gì thay đổi, vẫn một “nhà nước” chuyên chính vô sản, vẫn một “chính phủ” bán nước, hại dân, vẫn một “chính quyền” toàn quyền sinh sát với người dân, xem họ như nô lệ.

Nhận định trên không hề quá đáng đối với nhà cầm quyền cộng sản tại Việt Nam ngày nay. Việt Nam được “thống nhất” thành một quốc gia; không còn cảnh Nam, Bắc chia lìa; nhưng nhà cầm quyền cs không hề thực hiện “hòa hợp, hòa giải” dân tộc.

Bản hiệp định Paris, ký ngày 27-1-1973, chuẩn bị cho việc chấm dứt chiến tranh Việt Nam, quy định trong chương 4 điều 11 như sau:

“Ngay sau khi ngừng bắn hai bên miền Nam [Bắc] Việt Nam sẽ thực hiện hòa giải và hòa hợp dân tộc, xóa bỏ thù hận, cấm mọi hành động trả thù và phân biệt đối xử với những cá nhân hoặc tổ chức đã hợp tác với bên này hoặc bên kia...”

Cộng sản Bắc Việt (CSBV) đã ký văn bản “hòa bình” này, nhưng chúng không thi hành, trái lại tiếp tục cuộc xâm lăng miền Nam bằng võ lực, và bức tử Việt Nam Cộng Hòa vào ngày 30-4-1975. Sau đó CSBV thống nhất hai miền Nam, Bắc, thành lập một quốc gia Việt Nam duy nhất theo chế độ xã hội chủ nghĩa (cộng sản). Từ khi Việt Nam được “thống nhất”, người dân Việt Nam chẳng thấy “hòa giải, hòa hợp” chỗ nào, mà chỉ thấy một sự “trả thù” tàn độc nhắm vào những “kẻ thù” của chế độ: nguy quân, nguy quyền và nguy dân. Một loạt viên chức chính phủ VNCH, sĩ quan quân đội VNCH bị tống vào các trại tù tập trung “cải tạo” không có án, người dân bị cướp đoạt tài sản với các chiến dịch “cải tạo công thương nghiệp tư bản, tư doanh, đổi tiền, đi kinh tế mới, hợp tác xã...” Biết bao sinh mạng, và tài sản dân miền Nam VN bị cướp đoạt khi cơn lốc cộng sản đổ ập vào miền Nam năm 1975.

44 năm trôi qua rồi. Tình hình không khả quan, mà tồi tệ hơn nhiều. 44 năm chỉ là một khoảng thời gian ngắn trong lịch sử một quốc gia, nhưng là hơn nửa đời người, là 2 thế hệ. Nhà cầm quyền cộng sản có tất cả trong tay để xây dựng đất nước sau chiến tranh, thực hiện lời hứa “độc lập, tự do, hạnh phúc”... Nhưng họ không làm được, họ thất bại hoàn toàn. Sau 44 năm dưới sự “lãnh đạo” của “Đảng CSVN quang vinh”, Việt Nam sắp thành một khu tự trị của Tàu cộng, có nghĩa họ đã bán nước cho Tàu, để đổi lấy “quyền và lợi cho Đảng”. Lãnh thổ, lãnh hải VN bị thu hẹp dần; người dân VN bị cướp đất, cướp nhà, giá sinh hoạt đắt đỏ, đồ ăn độc hại, môi trường sống bị hủy diệt, giáo dục suy đồi, y tế tồi tệ, xã hội rối loạn, niềm tin không còn.... Vậy người dân có hạnh phúc hay không? Cứ nhìn vào tình trạng dân Việt Nam lại tìm cách bỏ nước ra đi “lưu vong” bằng mọi cách hiện nay, thì biết họ có hạnh phúc hay không trong “thiên đàng xã hội chủ nghĩa” VN.

Tội ác của người cộng sản không bao giờ giảm, mà chỉ gia tăng với thời gian. Họ càng nắm quyền cai trị lâu, thì họ càng độc ác, càng tàn nhẫn, càng phạm nhiều tội với đất nước và người dân. Nhìn vào tình hình Việt Nam sau 44 năm (gần nửa thế kỷ) dưới chế độ cộng sản, chúng ta thấy rõ điều này.

Một tội ác khủng khiếp của cộng sản đối với người dân là tước đoạt “quyền sống” của họ. Họ được sinh ra làm người, nhưng lại không có quyền được sống. Nhìn vào cuộc “cải cách ruộng đất” mà CSVN thực hiện tại miền Bắc VN (1954-1956), khi chúng nắm được quyền cai trị trên nửa nước VN, chúng ta thấy những người mang danh “cách mạng” thực ra chỉ là những tên cướp. Đầu tiên chúng hãnh diên “cướp” được chính quyền (chính phủ Trần Trọng Kim do hoàng đế Bảo Đại thành lập sau khi VN được tuyên bố độc lập) vào tháng 8, 1945, rồi trở trên gọi biến cố đó là “cách mạng mùa thu”. Sau đó, nhân danh “chính quyền cách mạng”, chúng lại cướp ruộng đất của nông dân miền Bắc, xử tử cả trăm ngàn địa chủ, và gọi biến cố “long trời lở đất” đó là “cải cách ruộng đất”?!

Chiếm được miền Nam VN sau biến cố 30-4-1975, CSVN lập tức chiếm đoạt tài sản của doanh nhân miền Nam, và gọi tội ác này là “cải tạo công thương nghiệp tư bản tư doanh”; đuổi dân khỏi thành phố, rồi chiếm đoạt nhà cửa của họ thì chúng gọi kế hoạch này là “xây dựng các vùng kinh tế mới”; bỏ tù sĩ quan và viên chức chính quyền chế độ cũ, thì chúng gọi là đưa họ đi “học tập cải tạo”...

Con người cần có nơi trú ngụ (nhà), và nơi sản xuất ra của cải, làm sinh kế (đất). Có “an cư” thì mới có “lạc nghiệp”. Tuy nhiên, luật đất đai mới của CSVN năm 2013 (điều 4) vẫn quy định “đất đai toàn dân sở hữu, nhà nước quản lý”. Với luật đất đai man rợ này, CSVN thẳng tay cướp đất, cướp nhà của dân; và gọi việc này là “quy hoạch đất để phục vụ quyền lợi tập thể, để thực hiện các dự án ích quốc, lợi dân” (khu đô thị mới, công viên hiện đại, trường điểm...) Kể từ khi CS chiếm được quyền trên cả nước (30-4-1975), và từ khi chúng học được cách làm “kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa” (1986) đến bây giờ, khắp 3 miền đất nước đều có “dân oan”, tức là những người dân bị nhà cầm quyền cướp đất, cướp nhà. Dân oan không phải chỉ là dân miền Nam từng cầm vũ khí chống Đảng, mà có cả bộ đội CS đã từng đổ máu giúp Đảng chiếm miền Nam, có cả các “bà mẹ VN anh hùng” có con hy sinh trong chiến tranh “chống Mỹ cứu nước”... Mất nhà, mất đất, người dân bị cướp mất quyền sống, mất quyền cư trú, mất quyền sinh nhai, mất quyền làm việc, mất quyền mưu cầu hạnh phúc, có nghĩa là mất tất cả!

Trang sử dân oan đầy máu và nước mắt, gắn liền với những vụ cướp đất tàn nhẫn tại Hà Nội, Hải Phòng, Bắc Giang, Bắc Ninh, Nghệ An, Quảng Ngãi, Bình Định, Bình Thuận, Vân Đồn, Vũng Áng, Tây Nguyên, Bà Rịa, Đồng Nai, Long An, Phú Quốc, Sài Gòn.... Các cựu bộ đội CS phần uất dùng vũ khí chống lại đội cường chế đất đã bị bỏ tù (Đoàn Văn Vươn ở Tiên Lãng, Hải Phòng), hay phải tự sát (Đặng Ngọc Việt ở Thái Bình)... Có những phụ nữ (ở Cần Thơ), vì muốn giữ đất đã phải quên cả nhân phẩm của mình, khóa thân chống lại bầy thú “cường chế đất”, vẫn bị lôi đi như súc vật! Các giáo xứ công giáo đã là nạn nhân của nhiều vụ cướp đất như vậy: Tu viện Dòng Chúa Cứu Thế ở Thái Hà, Hà Nội; Tòa Khâm Sứ ở Hà Nội, cơ sở của Dòng Mến Thánh Giá ở Thủ Thiêm, giáo xứ Cồn Dầu, và nhiều nơi khác nữa... Tháng 9, 2016, Chùa Liên Trì ở quận 2, Sài Gòn bị đập phá, khiến vị sư trụ trì, thượng tọa Thích Không Tánh phải ngồi khóc trên đồng đồ nát của ngôi chùa! Tháng 11, 2018, chùa An Cư ở Đà Nẵng bị giải tỏa... Cộng sản là người vô thần, chúng không biết sợ nhân quả!

Tháng 1, 2019, ngay tuần lễ đầu tiên của năm mới, người dân chứng kiến vụ cưỡng chế đất kinh hoàng tại Vườn Rau Lộc Hưng, phường 6, quận Tân Bình, ngay giữa thành phố Sài Gòn cũ. Chỉ trong 2 ngày (4 và 8 tháng 1), 200 căn nhà bị san thành bình địa, giữa ban ngày, ngay trước mắt nạn nhân, và trước mắt người dân đô thị trong vùng. Nạn nhân không được thông báo, không được hứa hẹn đền bù, không được cấp nơi tạm trú. Họ là những người nghèo, con cháu của những giáo dân di cư từ Bắc vào Nam lập nghiệp tại khu đất này từ năm 1954, là các sinh viên nghèo lên trọ học ở thành phố, là những cựu tù

nhân chính trị từng lên tiếng cho dân chủ và nhân quyền (vợ chồng Huỳnh Anh Tú và Phạm Thanh Nghiê); là một số thương phế binh Việt Nam Cộng Hòa không người thân đang tạm trú trong căn nhà tình thương do Dòng Chúa Cứu Thế, đường Kỳ Đồng, quận 3 xây lên. 150 gia đình, với 600 người dân phứt chóc mất nhà, mất 48,000m² đất, vào lúc Tết nguyên đán Kỷ Hợi gần kề! Trong đông đồ nát, có bát hương thờ cúng ông bà, có đồ chơi của trẻ em, có chân gỗ của người thương binh VNCH... Đức Giám Mục Micae Hoàng Đức Oanh, khi đến thăm đồng bào Lộc Hưng, đã phát biểu cảm tưởng: “Đông đồ nát Lộc Hưng biểu thị cho sự đồ nát, tan hoang của đất nước Việt Nam hiện nay.” Có người nhận định đây là “tận cùng của sự tàn nhẫn”, hay “sự tàn nhẫn không còn giới hạn”. Cũng có người tự hỏi “Người cộng sản có còn là con người hay không, khi đối xử với đồng loại, đồng bào mình như vậy?”

Thêm một tội ác CSVN thực hiện vào lúc Xuân về. Chúng ta hẳn không quên những mùa xuân máu lửa của dân tộc gắn liền với tội ác của CSVN trong lịch sử Việt cận đại: Xuân Mậu Thân 1968 với hơn 6,000 đồng bào bị sát hại tại Huế; Xuân Ất Mão 1975 với hàng ngàn nạn nhân chết trên đường chạy giặc cộng sản đang tiến về thủ đô Sài Gòn của miền Nam Việt Nam! 44 năm sau, khi mùa Xuân Kỷ Hợi 2019 sắp về, CSVN lại ăn mừng chiến thắng “Lộc Hưng”, san bằng được 120 căn nhà “xây trái phép”, đuổi được “bọn phản động giáo dân di cư, bọn tù chính trị ngoan cố, bọn phế binh nguy đáng ghét” ra khỏi “khu đất vàng” mà chúng muốn chiếm đoạt từ nhiều năm nay!

Trong hoàn cảnh hiện nay, người Việt tỵ nạn cộng sản không thể về quê hương Việt Nam vui Xuân, ăn Tết! Đất nước còn đắm chìm trong ách thống trị của CS độc tài với họa diệt vong cận kề; dân nghèo không cơm no, áo ấm, bị khủng bố thường xuyên, bị mất tài sản, sinh mạng bất cứ lúc nào, thì làm gì có Mùa Xuân để vui hưởng!

Lá thư “Xuân” 2019 năm nay thật quá nhiều chuyện đau buồn, vì quê hương Việt Nam của chúng ta thực sự chưa có mùa Xuân. Người dân Việt trong nước phải vượt qua nỗi sợ hãi, can đảm đứng lên lật đổ bạo quyền cộng sản, giành quyền sống cho bản thân và các thế hệ con cháu. Sự hy sinh này sẽ không uổng phí, vì nó sẽ giúp lịch sử Việt sang trang, nước Việt sẽ độc lập, và dân Việt sẽ tự do, hạnh phúc.

Trong phút giao mùa tại hải ngoại, năm mới Kỷ Hợi 2019 sắp sang, người Việt tỵ nạn cộng sản chúng ta cùng chúc nhau sức khỏe dồi dào, ý chí vững vàng, lập trường kiên định để có thể tiếp tục công cuộc “chống Cộng cứu nước”. Con đường trước mắt còn nhiều chông gai, khó khăn; nhưng chúng ta vẫn vững tin vào ngày mai tươi sáng của con cháu dòng Việt.

*Nguyễn Quốc Đông,
K. 13/TVBQGVN
Tháng 1, 2019*

Nguồn: Internet eMail by Nguyễn Quốc Đống chuyển

*Đăng ngày Thứ Tư, February 6, 2019
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*